

ния роденъ край. Съ Стойка наедно, струваше имъ се, че по-леко биха понесли тежкия животъ на робството

XVII.

На другия день Андрея Поряза и жена му пакъ оплакаха незнайната кончина на сина си; ходиха на гробищата на чужди гробъ да пролѣятъ сълзи, за успокоение коститѣ на непрежалима рожба. И кога се върнаха, майката наново се поболѣ отъ сърдцебиение. А бащата излѣзе и се завърна късно вечеръта, дирилъ забрава въ вино и ракия, въ приказки и скитания. Той нѣмаше волята на стария си другаръ Габара — въ нещастие да дири подкрепа. Неможеше да понася самотата. Този день почувствува, че най-добре му допада дружбата на старъ другаръ и че приказкитѣ на другитѣ го дразнятъ. Нѣма въ думитѣ на другитѣ му близки и познати оная топлина и онова сродно състрадание, каквото лѣха отъ думитѣ на Петра Габара. Дори мълчанието на Петра бѣ една незнайна утѣха. Присѣтствието на стария му другаръ бѣ една топлина, която съ нѣкаква мощъ, силна както споменъ и гальовна като състрадание, прониква въ цѣлото му сжщество и гали нездравяла рана.

Всѣка вечеръ, кждето идѣше да дири забрава, безъ Петра, се връщаше още по-натжженъ и не можеше да заспи, ако не постои съ Петра, ако го не срѣщне; и макаръ дума да не смѣнятъ, чувствувахе, че и погледа му само е една розтуха. Старото другарство е като старо вино. Доста е една глътка и кръвта се раздвижва; стопля гърдитѣ и тжгата почва да се губи, както мъглата се разпилява отъ лжча на лѣтно слънце, смогнало да изгрѣе. И както единъ лжчъ на топлото слънце може да разведри утрината мъгла — тѣй и единъ погледъ на добрия другаръ поразведря потъмнѣла отъ скръбъ душа.